

บทที่ 1

แบ่งสมบัติ

ธีรท์ไม่ชอบบรรยากาศแบบนี้เลย จะว่าไปแล้วเขาก็ไม่ชอบตั้งแต่ได้รับแจ้งทางโทรศัพท์จากเด็กในบ้านว่า 'วันนี้มีนัดรับประทานอาหารมือเย็นร่วมกัน' แล้วละ แถมนี่ยังมีเหตุการณ์ 'พิเศษ' อันจะทำให้บรรยากาศมันยิ่งมาคึกว่าการทานอาหารร่วมกันตามปกติหลายเท่านี้

ชายหนุ่มลอบถอนหายใจเป็นรอบที่เฉียดร้อยท่ามกลางเสียงลั่งลั่งของพื้ห้อง แม้จะรู้ว่าถึงจะถอนมันออกมาดังๆ ก็คงไม่มีใครสนใจเขานัก และรู้อีกเช่นเดียวกันว่านั่นยกเว้นมารดา คล้ายๆ กับว่าแม่มีตาวิเศษซึ่งเขาไม่รู้ว่ายู่ตรงไหนเอาไว้คอยจับผิดเขาโดยเฉพาะอย่างนั้นแหละ

"ถอนหายใจอะไรนักหนาเทียน"

น่านปะไร พຽ່ງนี้ซื้อลอตเตอรี่ทำทางจะรวยละ "เปล่าครับ"

"เปล่าได้ยังไง ฉันเห็นอยู่ ทำไม การมากินข้าวกับพื้กับห้องนี้มันน่าเบื่อห่าระอามากเลยหรือไง มันไม่สนุกเหมือนไปกับเพื่อนแล้วๆ ของแก ลีท่า"

ธีรท์เกือบยิ้มออกมาอยู่แล้วเมื่อคิดว่าถ้า 'วิหวัส' เพื่อนแล้วๆ ที่แม่พูดและหมายความไปถึงมาได้ยินประโยคนี้จะมีปฏิกิริยาตอบรับอย่างไร

หากก็รีบห้ามตัวเองเอาไว้ด้วยไม่อยากจะต่อความยาวสาวความยืดอีกต่อไป ก่อนตอบด้วยคำไม้ตายของตน "เปล่าครับ"

คนเป็นแม่ยังคงใช้สายตาคมกริบมองเขาอีกประมาณสิบวินาที จึงค่อยกลับไปสู่การสนทนาซึ่งตัวเองเป็นคนจุดประเด็นขึ้นมาต่อ "ของที่แม่จะให้แบ่งกันก็มีอยู่แค่บนโต๊ะนี่ละ เลือกกันให้ได้จะได้ทำอะไรให้มันเรียบร้อย"

"ไม่เห็นต้องรีบเลยนี่คะคุณแม่ มาให้เลือกกันตอนนี้ดีกว่าพี่โคมกับวาล์นก็ทะเลาะกันตาย"

เอาแล้ว ทำไมคุณภัสต้องไปแหยมเสียด้วยละนั่น เดียวก็ได้โดนเสียดะบปเอาหรอก... แต่จะว่าไปเสียดสองตัวนี้ก็ไม่เคยตะบปคุณภัสได้เสียที่ไม่ว่าจะก็ลืบบีผ่านไป เสียดโคมหรือสพล ซึ่งถึงแม้จะเป็นพี่ใหญ่ หากก็เกรงใจคุณภัสด้วยเป็นหัวแรงหลักในธุรกิจหลายๆ อย่าง ส่วนเสียดวาล์นคงไม่ต้องพูดถึง เพราะถ้าไม่มีคุณภัสคงจะโดนคุณโคมเฉดรายชื่อออกจากทรัพย์สินหลายๆ อย่างเสียนานแล้ว ดังนั้นที่ได้เห็นจึงเป็นเพียงคนถูกกระแทกกระเทียบปรายสายตาไม่พอใจให้คนพูดเท่านั้นเอง

"ไม่ต้องรีบได้รึภัส เท่าที่แม่เข้าใจก็เข้าไปเมื่อเดือนก่อนนั่น ยังไม่ต้องรีบอีกเธอ แล้วถึงยังไงจะช้าจะเร็วก็ต้องแบ่ง แม่เองก็แก่แล้วจะคิดจะทำอะไรก็ช้า นี่แม่ยังค้างเซ็งงานอะไรให้อีกตั้งเยอะแยะ โอนเสียให้เสร็จๆ ไป แม่เองก็ได้สบายตัว เพื่อจะได้ไปเที่ยวพักผ่อนไกลๆ กับเขาบ้าง"

ประโยคนั้นทำให้ภัสผู้ซึ่งทักท้วงในตอนแรกพยักหน้าอย่างจะยอมรับ เพียงเท่านั้นร่างผอมบางของ 'กรศิริ' ประมุขแห่งบ้านอมรมเมฆาก็นิ่งขึ้นด้วยท่าทางที่ยังทรงอำนาจ ดูน่าเกรงขามอยู่มากนักแม้ว่าวัยจะล่วงเลยเกินครึ่งชีวิตมาไม่น้อยแล้วก็ตาม

"คุยกันให้เรียบร้อย คุยเสร็จแล้วขึ้นไปบอกแม่... แม่ไม่อยากจะพวกรทะเลาะกัน จะยิ่งตายเร็วเสียเปล่าๆ"

"คุณแม่แบ่งให้พวกเราเลยก็ได้นี่ครับ เพราะคุณแม่ก็รู้ดีอยู่แล้ว"

ว่าลูกคุณแม่แต่ละคนเป็นยังไง ใครเหมาะกับตรงไหน ใครทำอะไรรอดหรือไม่รอด" สพล ลูกชายคนโตบอกแม่ด้วยน้ำเสียงที่ไม่น่าเชื่อว่าคนอายุสี่สิบต้นๆ จะสามารถอดอดอ่อนได้ขนาดนั้น ทว่าประโยคซึ่งดูจะมั่นใจในตัวเองบวกกับกดข่มคนอื่นอยู่ในที่นั้นก็ทำให้กุลภัสสุดจะไม่แหย่เสียไม่ได้ "จะบอกว่าตัวเองเก่ง ทำได้ทุกอย่าง ให้คุณแม่ยกทุกอย่างให้ตัวเองละสิพี่โคม"

แน่ล่ะ เพราะปัจจุบันกิจการงานทุกอย่างของครอบครัว นับตั้งแต่โรงเรียนเอกชนที่เป็นเส้นเลือดใหญ่ไปจนถึงการเช่าตลาดแผงลอยต่างก็ต้องมีชื่อสพลเอี่ยวอยู่ด้วยทั้งนั้น และทุกคนก็ต้องยอมรับว่าพี่ใหญ่ทุ่มเทให้กับกิจการในกำมือของตัวเองเอาจริงๆ จังๆ อย่างหาข้อครหาไม่ได้ ในขณะที่วาล์นลูกชายอีกคนของบ้านนั้นมีชื่ออยู่ในแทบทุกธุรกิจเช่นเดียวกัน แต่กลับมีส่วนร่วมเพียงแคชื่อเท่านั้นเอง ด้วยไม่เคยลงแรงอะไร นอกเหนือจากการรอรับเงินเพื่อจะได้ใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานไปวันๆ อาศัยว่าตัวเองได้รับความเอ็นดูจากมารดาและพี่สาวอย่างกุลภัสสุดอยู่มาก จึงไม่โดนผลกระทบอะไรนัก จะมีที่จริงจังให้หน่อยก็เป็นธุรกิจโซว์รูมรถยนต์ซึ่งเป็นธุรกิจส่วนตัวของตัวเอง แต่ถึงขนาดจริงจังก็ยังเข้าไปทำงานอาทิตย์ละสองถึงสามวันไม่เกินนั้น

ส่วนเขา... ลูกชายและน้องคนสุดท้ายของครอบครัวนี้มีส่วนร่วมในการเป็นเจ้าของในธุรกิจของครอบครัวน้อยมากถึงน้อยที่สุด ชนิดที่ว่าเงินเดือนและเงินปันผลจากบริษัท ครีเอทีกดีไซน์ จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทที่เขาใช้เงินส่วนตัวร่วมกับเพื่อนสนิทอีกสองคนรวมๆ แล้วจะมากกว่ารายได้ซึ่งเขาได้รับจากธุรกิจของทางบ้านด้วยซ้ำไป

และกลางสังหรณ์มันบอกไว้ว่า ส่วนอันน้อยนิดของเขากำลังจะหลุดมือไปในวันนี้เอง

วิธีที่ไม่ชอบบรรยายภาคแบบนี้เลย จะว่าไปแล้วเขาก็ไม่ชอบตั้งแต่

การพูดคุยกับคุณโคมแล้ว แล้ววันนี้ต้องมาแบ่งผลประโยชน์กัน...

"แกเอาไปก็ทำไม่รอด แล้วแกจะเอาไปทำไม"

"เอ๊ะ พี่โคม ทำไมพูดกับน้องแบบนี้ เทียนเองเขาก็ไม่ได้จะเป็นคนเอาเอง แต่ภัสเห็นว่าน้องควรจะได้" กุลภัสแหงสว่นไปแทนคนโดนสบประมาทที่นั่งกอดอกนิ่งด้วยสีหน้าไม่บ่งความรู้สึกใดๆ ว่าจะไม่พอใจหรืออย่างไร หากความคิดในใจของเขาสามารถถ่ายทอดออกมาบนผนังคล้ายการฉายแสงได้ มันคงจะขึ้นมาแคว่า 'เมื่อไรจะจบ'

จริงๆ แล้วในส่วนของตัวเองเขาเองนั้นไม่คิดจะแย่งชิงอะไรเลย จะไม่แย่งอะไรด้วยแม้จะไม่ได้อะไรสักบาทก็เถอะ เพราะเท่าที่เขามี ทั้งเงินสดสะสมในบัญชีและผลประโยชน์จากบริษัทครีเอทีฟฯ เพียงสองอย่างนี้เขาก็คิดว่ามันเพียงพอแล้วกับการจะดำรงชีวิตอยู่ อันที่จริงหากเขาสละสิทธิ์ทุกอย่างแล้วมันจะทำให้เขาข้องเกี่ยวกับครอบครัวตัวเองน้อยที่สุดได้... เขาก็ว่ามันคุ้มค่าอย่างมหาศาลแล้ว

"พวกพี่จะเอาอะไรก็เอาไปเถอะ เอาเงินมาให้วาล์นร้อยล้านก็พอแล้ว" วาล์นยื่นข้อเสนอด้วยน้ำเสียงบ่งว่าล้อเล่น แต่หลายครั้งที่การล้อเล่นของชายหนุ่มจะได้รับการตอบสนองเสมอหากกุลภัสหรือคนเป็นแม่ได้ยินเข้า แต่คงไม่ใช่คราวนี้

"ฝันไปเถอะ เงินสตร้อยล้านไม่ได้มีกันได้ง่ายๆ โทจณปานนี่แล้วคิดไม่ได้หรือไง"

วาล์นเหลือกตาไปมาด้วยท่าทางเหนื่อยใจกับคำค่อนแคะของพี่ชายคนโต ก่อนหงายเอนไปกับพนักพิงของโซฟาด้วยท่าทางเบื่อง่าย เป็นท่าทางซึ่งริริทธิ์แนใจว่าหากเขาทำอย่างนั้นบ้าง คุณโคมต้องไม่พลาดโอกาสที่จะเอาไปฟ้องมารดาเพื่อ让他โดนเรียกไปอบรมเรื่องมารยาทเป็นเวลาไม่ต่ำกว่าสองชั่วโมงแน่ๆ

"อย่าเอาเงินเลยวาล์น เอาไปเราก็ผลาญหมด แล้วถ้าหมดจริงพี่ก็จะไม่ให้เราอีกนะ ให้ไปขอทานซะให้เซ็ด"

ใครจะไปรู้ว่าคนที่กุลภัสพูดประโยคนั้นด้วยจะอายุสามสิบสามเข้าไปแล้ว และไม่น่าเชื่ออีกเหมือนกันว่าคนอายุสามสิบสามจะเงียบกิริบไปด้วยประโยคนั้นได้

"ผมขอคุยกับคุณภัสสักครู่ได้ไหมครับ" ธีรธรเอย่ขึ้นหลังจากเห็นแล้วว่าสพลไม่ยอมให้เขาได้ตามที่กุลภัสเรียกร้องให้แน่ และเพียงเอย่ประโยคนั้นจบ อีกคนก็สวนกลับมาด้วยความดั่งของเสียงที่ทำเอาธีรธรต้องนินวหน้า

"ทำไม! แกจะเอาเยอะกว่าที่ยัยภัสจะให้ไซ้ไหม ผันไปเลย ฉันไม่ให้แกห rokok เท่านี้ฉันก็ให้แกไม่ได้แล้ว แกมันไม่เป็นโล้เป็นพาย ทำอะไรก็ไม่ได้ดีสักอย่าง เอาไปก็ล่มจมหมด ถ้าเป็นไปได้อฉันจะขอซื้อหุ้นโรงเรียนที่แกถืออยู่ให้หมดจะได้ไม่ต้องทนทำงานร่วมกับแก ไอ้เทียน"

"คุณโคม! มากไปนะ!"

"คุณภัสครับ...ไปคุยกับผมสักครู่นะครับ" ธีรธรรีบเอย่ดักขึ้นเมื่อพี่ของเขาทั้งสองคนทำท่าจะขึ้นชกกันอีกยกด้วยเรื่องของเขา และดีไม่ดีมันจะตามมาอีกหลายยกด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องที่ต่างฝ่ายก็ต่างชุดคู้่มากันด่าทับถมอีกฝ่าย และมันต้องกินเวลานานเป็นชั่วโมงๆ อย่างไม่ต้องสงสัยตัวเขายังไม่ค่อยเท่าไรด้วยอยู่คนเดียวที่เรือนเล็กทางด้านหลัง เดินไปจากตัวอาคารใหญ่ที่กำลังยืนอยู่ที่นี่เพียงไม่กี่นาทีเท่านั้นเอง หากสพลและกุลภัสยังต้องขับรถกลับบ้าน แม้จะไม่นานนักหากก็ต้องใช้เวลา... เขาหวังหลานๆ ปานนี้คงชะเง้อชะเง้อรอพ่อแม่กันคอยาวแล้ว ส่วนวาลันที่ถึงแม้จะยังอาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้ แต่ถ้าให้ดูจากอาการกระสับกระส่ายดูนาฬิกาข้อมืออยู่แทบจะทุกนาทีนั้น เขาเดาว่าพี่คงจะมีนัด ดั้งนั้นหากทำให้คุณภัสยอมรับการตัดสินใจของเขาได้ เรื่องมันคงจะจบเร็วขึ้น

เมื่อกุลภัสเห็นว่าน้องชายต้องการคุยกับตนจริงๆ จึงยอมพยักหน้าและเดินนำออกไปทางด้านนอก พอเห็นดั่งนั้นธีรธรจึงลุกขึ้น หากก่อนจะได้เดินตามออกไปก็อดหันไปพูดบางอย่างกับพี่ชายตนไม่ได้ "ถ้าคุณ

โคมอยากได้ทุนโรงเรียนในส่วนของผมจริงๆ ไม่ต้องซื้อหрокครับ ...พี่น้องกันผมให้ได้"

ประโยคนั้นกับรอยยิ้มน้อยๆ อย่างที่คนมองไม่เคยชอบ ไม่เคยเอ็นดู คงจะสร้างความเจ็บแสบในใจคนฟังได้ไม่น้อย ธีรธีร์รู้ดี หากก็รู้อีกเช่นกันว่าเพราะพี่เอาแต่คิดว่าเขาพูดจาประชดประชันแตกดัน ทั้งที่จริงๆ แล้วเขาหมายความตามนั้นจริงๆ ...ทุกคำ!

"ทำเป็นพูดดี เอาเข้าจริงซื้อร้านจะโก่งราคาสุดตัว" สพลพูดออกมาจนได้เมื่อลับหลังเจ้าของประโยคที่ทำให้เขาหน้าร้อนวูบ และน้องชายอีกคนก็มาช่วยตอกย้ำ "ไอ้เทียนมันให้เปล่าได้จริงๆ แหะละพี่โคม มันไม่ได้โลกเหมือนพี่นี่"

"จะเอาอย่างนั้นจริงๆ เทรอเทียน" กุณภัสถามขึ้นเมื่อได้ฟังความต้องการจากปากน้อง และอีกฝ่ายก็ยืนยันหนักแน่น "ครับ เอาอย่างนั้นครับ ที่สองผืนนั้นผมไม่เห็นคุณโคมสนใจ ถ้าผมจะเอาคุณโคมคงไม่ขัดอะไร"

"ก็มันไกลแล้วผลประโยชน์จากมันก็น้อย ผืนหนึ่งให้ชาวบ้านเช่าทำไร่ทำนา ก็จริง แต่อีกผืนก็ปล่อยว่าง ถ้าเทียนจะเอาแต่ตรงนั้น พี่บอกได้เลยว่ามันไม่ได้หนึ่งในสิบของกองกลางด้วยซ้ำ เทียนควรจะได้หนึ่งในสี่นะ เราลูกแม่เหมือนๆ กัน"

ธีรธีร์เสียบไป หากสีหน้าก็ยังไม่คลายรอยยิ้ม ส่วนแววตาหรือก็ได้แสดงให้เห็นได้ชัดว่านั่นเป็นการตัดสินใจที่จะไม่มีทางเปลี่ยนแปลงอีกแล้ว รอจนพี่สาวถอนหายใจออกมาเพราะรับรู้ถึงความตั้งใจของเขาแล้วจึงเอ่ยออกมา "ข้อความสบายใจครับคุณภัส ผมยังมีเงินเก็บ ยังมีบริษัทของตัวเอง ยังไงก็ไม่อดตายครับ คุณภัสไม่ต้องเป็นห่วง"

กุณภัสมองหน้าน้องชาย ก็เห็นแต่ใบหน้านั้นคงเด็ดขาดหากไม่มี

ความแข็งกระด้างมาเจือปนอันคุ้นเคย... *ทำไม่หนอ ใครๆ ในบ้านหลังนี้ ถึงชอบมองว่าน้องเธอคนนี้เป็นคนไม่เอาไหน เชื้อยชา และถึงขั้นที่พี่ใหญ่ ของบ้านเคยปรามาสว่าโง่เลยด้วยซ้ำ หากในสายตาของเธอ เด็กคนนี้ซึ่ง มีความสามารถมากล้นและเสียสละอย่างที่สุด*

การที่ธีรวิฑูเหมือนจะทำอะไรไม่สำเร็จ ก็ไม่ใช่เพราะคนเป็นแม่ คอยเจ้ากี้เจ้าการหรือเริ่มตั้งแต่ในตอนมัธยมต้น น้องต้องการจะ เรียนสายศิลป์เพื่อจะได้ไปวาดรูปชีวิตๆ เขียนๆ อย่างที่ตัวเองชอบ กลับ โดนบัญชาจากผู้เป็นแม่ว่าอยากให้เขาได้เป็นวิศวกรจนต้องเบนเข็มมาเป็น สายวิทย์คณิต ที่น่าเจ็บใจไปกว่านั้นคือ เมื่อธีรวิฑูสอบเข้ามหาวิทยาลัย ของรัฐบาลได้ในคณะที่ผู้เป็นแม่ต้องการแล้ว ท่านกลับอยากให้ธีรวิฑู เข้ารับข้าราชการตำรวจขึ้นมาเสียเฉยๆ เพียงเพราะเพื่อนและผู้ใหญ่ที่ นับถือมาพูดคุยว่ามีลูกเป็นตำรวจดีอย่างนั้นดีอย่างนี้ และไม่รู้ว่าเป็น โชคดีหรือโชคร้ายของธีรวิฑูด้วยเรียนเร็วกว่าเกณฑ์ปกติถึงสองปี ดังนั้น อายุจึงไม่เลยเกณฑ์ที่ทางโรงเรียนนายร้อยตำรวจกำหนดไว้ พอจบชั้น ฝากันจนได้เป็นตำรวจสนใจอยาก ก็กลับอยากให้ออกมาช่วยงาน ทางบ้านด้วยเห็นว่ามิเส้นมีสายมากพอสมควรแล้วไม่จำเป็นจะต้องไป ก้มหน้ารับใช้ใครอีกต่อไป

และเธอจำได้... ทุกครั้งธีรวิฑูไม่เคยบิปากบ่นหรือแม้แต่จะแสดง สีหน้าอาการไม่พอใจเลยด้วยซ้ำ เพียงแต่รับคำและทำตามทีโดนขีดเส้น ให้อย่างสงบเท่านั้น

"ถ้าเทียบว่าอย่างนั้นพี่ก็ไม่ว่าอะไร... ก็ดีนะ เทียนจะได้ไม่ต้องเอา เวลางานมาแอบวาดรูป"

ธีรวิฑูยิ้มออกมาอย่างขบขัน แอบหรือ... ไม่ได้แอบเลย ทุกครั้งที่มี การประชุมเขามักจะเอาสมุดวาดรูปเข้าไปด้วยเสมอ เพราะจากการ ประชุมสามครั้งแรกและพบว่าสพลจะค้ำทุกความคิดเห็นของเขา เขาก็ เลือกลงจะทำทวนลมในห้องประชุมและส่งความคิดเห็นของตนให้

กุลภัสอย่างลับๆ เพื่อป้องกันปัญหาอันอาจจะตามมา ที่สำคัญ เขาไม่ต้องการให้คนอื่นรู้ ว่าพี่คนโตกับน้องคนเล็กของบ้านนี้...ไม่รักกันเลย

"แล้วพຽงนี้เทียบวางหรือเปล่า พี่จะได้พาไปดูที่ ไปฝากฝังกับลุงไสวด้วย ตอนนี่แกช่วยเราเก็บค่าเช่าที่แล้วก็ดูแลไอ้ส่วนที่มันร้างๆ อยู่"

"พຽงนี้ผมมีนัดกับเพื่อนครับ วันอาทิตย์ได้ไหมครับคุณภัส"

"ได้ๆ แต่ถ้าววันอาทิตย์ต้องออกเช้าหน่อยนะ พี่ไม่อยากจะกลับตึกมากเกินไปว่ลูกๆ จะรอ"

"ครับ"

กุลภัสหนึ่งไปอีกพัก ไตร่ตรองใคร่ครวญอะไรอีกเล็กน้อยก็เอ่ยออกไปอีก "เทียบ จำไว้อย่างนะ เทียนมาหาพี่ได้ตลอด แล้วยังฝั่งจะสมทบเงินสดให้เทียบอีกก้อน"

"ไม่ต้องหรอกครับ...เก็บไว้ให้หลานๆ ผมดีกว่า" ชิริษฐ์พูดออกมาเลยทันทีโดยไม่ต้องเสียเวลาคิดเหมือนอีกฝั่ง เพียงเท่านั้นกุลภัสก็วางมือบนบ้าน้องชายพร้อมสายตาที่ไม่พยายามจะปิดบังเลยว่า 'รัก' และ 'ชื่นชม' เพียงใด "เทียบนี่ลูกพ่อจริงๆ"

ชิริษฐ์ยอมรับประโยคนั้นพร้อมๆ กับตลกร้ายได้ผุดขึ้นในใจ ก็ไม่ใช่เพราะคำนี้หรอกหรือ 'ลูกพ่อ' ที่ทำให้เขาแปลกแยกจากพี่น้อง ก็ไม่ใช่คำนี้หรอกหรือ ที่ทำให้คนเป็นแม่คล้ายจะรักเขาน้อย หรือไม่...ก็ไม่รักเลยด้วยซ้ำไป

"อะไรกัน! ที่ดินตั้งเป็นร้อยๆ ไร่ จะให้ไอ้เทียบคนเดียวได้ไง ก็ต้องแบ่งกันสิ"

"ซื้อหยาไม่ถูกอย่างนี้ละ ภัสว่าแล้วจะต้องมีปัญหา ทำไม่ละพี่โคม โจน่อันนี้พี่ไม่เคยแลมันด้วยซ้ำ พ่อน้องจะเอาที่หวังข้างขึ้นมาเชียวนะ"

"นี่แกว่าฉันเป็นหมาเหรอยยภัส!"

"อย่ามาขึ้นเสียงกับภัสนะ!"

ประโยคเด็ดขาดจริงจังนั้นทำให้คนหวงก้างนั่งเสียบไป ก่อนใคร
อีกคนจะทำลายความเสียบขึ้น

"โอ๊ย จะเอาอย่างไรก็เอากันเถอะครับ วาส์หนีบนะพี่"

"ก็มีปัญหาอยู่คนเดียวนี้แหละ จะเอาอย่างไรชะคุณโคม ไม่ต้องให้
คุณเทียนสักบาทดีไหม คุณโคมถึงจะพอใจนะ แล้วคุณโคมเชื่อไหมว่า
ถ้าเราลงมตอย่างนี้ คุณเทียนก็จะไม่ไว้วายอะไรด้วย... เป็นพี่ใหญ่แท้ๆ
เสียดสละหน่อยสิคุณโคม"

สพลหนึ่งเสียบและมีทำที่อ่อนลงบ้าง เพราะหากกุลภัส น้องสาวซึ่ง
คลานตามกันมาติดๆ โดยทิ้งช่วงห่างเพียงปีเดียวพูดสุภาพด้วยสรรพนาม
'คุณ' ขึ้นมาเมื่อไร นั่นแปลว่าน้องใกล้จะองค์ลงแล้ว และขึ้นเป็นอย่างนั้น
ส่วนที่เขาควรจะได้จากเจ้าหล่อนคงจะปิวไปเสียดหมดเป็นแน่ ระหว่าง
กำลังคิดว่าควรจะทำอย่างไรต่อไปดี วาส์ก็เริ่มขยับตัวมาดูโฉมหน้าของ
ร้องขอ เมื่อได้เห็นว่ายู่แห่งไหนและนี่กะอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ จึงรีอๆ
กองเอกสารที่ฉกชิงมาได้และหยิบเอากระดาษแผ่นหนึ่งขึ้นมา

"พอพี่ภัสพูดว่าเสียดสละ ผมเลยนึกขึ้นได้... ถ้าเทียนจะเอาที่ตรง
จังหวัดนั้นจริงๆ พี่ให้หอพักนี้ด้วยดีกว่า มันไม่ไกลกันมาก จากหอพัก
ตรงนั้นขับรถไปแค่ชั่วโมงกว่าๆ เอง แล้วพี่ว่าไปพักหอพักจะสบายกว่า
ด้วย พี่ทำห้องเอาไว้เรียบร้อย... ว่าไงพี่โคม จะให้ห้องมันหรือเปล่าละ"

ธีรวิทย์เกือบจะยิ้มออกมาอยู่แล้วกับแผนการกอดต้นพี่ใหญ่ของวาส์
จริงๆ แล้ววาส์เองก็เชื่อว่ารักใคร่อะไรเขามากมาย ด้วยฝายนั้นคง
คิดว่าเขาเป็นเพียงเด็กรับใช้หรือลูกไล่คนหนึ่งเสียดมากกว่า หากเมื่อไรมี
สพลเข้ามาเกี่ยวข้อง วาส์มักจะเอนมาทางเขาค่าที่พี่ใหญ่ของบ้านชอบ
ไว้วายให้รำคาญใจนัก

"เถอะพี่โคม เทียนก็ได้เออะอะไรอีก หุ่นโรงเรียนก็จะโอนให้ หุ่น
บริษัทอื่นก็ไม่เอา เงินสดกับทรัพย์สินกองกลาง เปอร์เซ็นต์ค่าเช่าอะไร
เทียนก็ไม่เอา เราก็คงได้กันเยอะขึ้น พี่โคมจะเออะอะไรอีก" กุลภัสรีบ

เกลี้ยกล่อมตามไปเมื่อเห็นว่าพี่มีท่าที่อ่อนลง

ไม่นานหลังจากประโยคนั้น คนเจ้าปัญหาที่รับคำยินยอมให้ธีรวิทย์ ลอบปล่อยลมหายใจออกมายาวเหยียด ส่วนนาวาล์นก็ตบเข้าผาดพลงโยน เจ้าเอกสารสิทธิ์ครอบครองอาคารที่ว่าจะให้มาแหมะตรงหน้าธีรวิทย์ ผากฝั่งส่วนของตัวเองกับพี่สาวอย่างอ่อนหวานอีกทีก็เล่นลิวออกไปอย่างรวดเร็ว ตามมาด้วยสผลที่จัดการแบ่งแยกสมบัติส่วนของตนซึ่งดูจะมีมากกว่าคนอื่นเป็นตั้ง ก่อนรีบเดินขึ้นห้องมารดาเพื่อจะเป็นคนแจ้งข่าวด้วยตัวเองเพราะเกิดจะไม่ไว้ใจขึ้นมากะทันหัน กลัวกุลภัสจะมดเท็จเอา ส่วนของเขาไปเป็นของตัวเอง

และมีหรือคนร่วมสายเลือดจะไม่รู้ทัน "ดูสิเทียน ดูคนเรานะ ทั้งกทั้งโลจจนไม่ไว้ใจพี่น้อง นี่นะ พี่รู้แล้วว่าพี่น้องมันฆ่ากันเพราะสมบัติได้ยังไง"

ธีรวิทย์มองตามคนที่คงจะเล่นลิวไปถึงห้องมารดาแล้วก่อนจะยิ้มและส่ายหน้าออกมา "ไม่หรอกครับคุณภัส คุณโคมไม่เป็นขนาดนั้นหรอกที่อยากได้มากคงเพราะลูกๆ... ลูกคุณโคมตั้งสี่คนนี่ครับ"

"ห้า กำลังจะคลอดเร็วๆ นี้ล่ะ"

อ้อ จริง เขาลืมไปเลย... และอีกอย่างซึ่งเขาไม่ได้พูดออกไปก็คือในสายตาเขา คนอย่างสผลไม่ใจแข็งและโหดเหี้ยมพอจะฆ่าคนได้หรอกแม้ว่าท่าทางภายนอกจะดูก้าวร้าวอยู่มากก็ตามที

ยิ้มคล้ายจะเยาะที่ปรากฏอยู่ตรงมุมปากของมารดาเมื่อได้รู้ว่าเขาเลือกเพียงที่ดินสองผืนนั้นกับหอพักซึ่งเป็นของขวัญจากพี่ชายไม่ได้ทำให้ธีรวิทย์รู้สึกอะไรได้อีกแล้ว เพราะไม่ว่าเขาจะทำอะไร มารดาก็มักจะแสดงท่าทาง 'เยาะ' ออกมาเสมอคล้ายกับว่าเขาไม่เคยทำอะไรให้แม่พอใจหรือภาคภูมิใจได้เลย ไม่ว่าจะอย่างไร ไม่ว่าจะดีแค่ไหน เขาก็ทำได้เพียง 'เสมอตัว' เท่านั้นเอง